

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. M. B.**, zastoupený JUDr. Jitkou Dolečkovou, advokátkou se sídlem Hlavní třída 904/8, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, za účasti: **I) obec Kosov**, se sídlem Kosov 84, a **II) M. L.**, zastoupená Mgr. Petrou Hrachy, advokátkou se sídlem Cihlářská 643/19, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2019, č. j. KUOK 77453/2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 20. 4. 2021, č. j. 65 A 72/2019 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Zábřeh (dále jen „stavební úřad“) výrokem I. rozhodnutí ze dne 28. 1. 2019, č. j. 2018/539/SV-MUZB-14, podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení II) [dále jen „stavebnice“] dodatečně povolil stavbu: „*opěrná zídka u novostavby RD*“ na pozemcích parc. č. XA a XB v katastrálním území K.

Výrokem II. téhož rozhodnutí stavební úřad stanovil podmínky pro dokončení stavby. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu vypustil z rozhodnutí stavebního úřadu výrok II. a ve zbytku jeho rozhodnutí potvrdil.

[2] Následně podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve konstatoval, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno na žádost stavebnice dne 26. 3. 2018 a stavební úřad tak neměl jinou možnost než v daném správním řízení pokračovat. Krajský soud proto nesouhlasil s žalobcem, že stavební úřad záměrně rozdělil stavbu rodinného domu a stavbu zdi do dvou řízení proto, aby se vyhnul komplexnímu posuzování obou staveb. Podle jeho názoru řízení o dodatečném povolení stavby ani nebylo zahájeno předčasně, neboť na zahájení tohoto řízení nemá vliv právní moc nebo zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu o povolení stavby rodinného domu, ke kterému opěrná zeď funkčně náleží.

[3] Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce, v níž napadal závěry uvedené ve statickém posudku. Po seznámení se s projektovou dokumentací, statickým posudkem a doplněnou informací o tom, že stavba zdi mechanicky neovlivní okolní objekty (tj. ani stavbu rodinného domu stavebnice a ani pozemek žalobce), odkázal krajský soud na § 3 správního řádu upravující zásadu materiální pravdy. Podle této zásady je povinností správního orgánu z vlastní iniciativy a vlastními prostředky objasňovat sporné, pochybné a zpochybněné skutečnosti. Účastník územního a stavebního řízení přitom musí své námitky dostatečně odůvodnit a tvrdit, jak by mělo být jejich právo vydáním územního či stavebního rozhodnutí dotčeno. Aby mohl stavební úřad vznesené námitky kvalifikovaně rozhodnout, musí zjistit skutkový stav v rozsahu stanoveném podle § 3 správního řádu a současně vycházet ze všech dostupných relevantních podkladů.

[4] Jedním z takovýchto podkladů je i projektová dokumentace. Zpracování takovéto dokumentace může podle § 158 stavebního zákona provádět pouze autorizovaná osoba, která odpovídá za výkon své činnosti. Projektant podle § 159 stavebního zákona odpovídá za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby podle projektové dokumentace. To ovšem neznamena, že by autorizované osoby nahrazovaly roli stavebního úřadu a přebíraly tak odpovědnost za dostatečné zjištění skutkového stavu potřebného k vydání územního či stavebního povolení. Stavební úřad je tak povinen hodnotit projektovou dokumentaci jako jakýkoliv jiný podklad. Krajský soud proto nesouhlasil s argumentem, že žalovaný není oprávněn zpochybňovat předloženou projektovou dokumentaci a statický posudek. Na druhou stranu se však s ním ztotožnil v tom směru, že žalobcem vytýkané vady projektové dokumentace a statického posudku představují ničím nepodložené subjektivní přesvědčení žalobce o vadnosti uvedených dokumentů. Z jeho námitek uplatněných během správního řízení totiž nevyplývala důvodná pochybnost o správnosti příslušné dokumentace.

[5] Žalobce tak podle názoru krajského soudu nedostal povinnosti své námitky dostatečným způsobem odůvodnit. Nic mu totiž podle krajského soudu nebránilo, aby si nechal vypracovat alespoň odborné vyjádření, ze kterého by bylo možné seznat vady projektové dokumentace, resp. statického posudku, jenž obsahoval odborné výpočty a posouzení vlivu stavby na své okolí. Žalovaný tak podle krajského soudu nepochybil,

pokračování

pokud při svém rozhodování vycházel ze stavebníci předložené projektové dokumentace a statického posudku. Tento závěr nemohlo změnit ani tvrzení žalobce, že při stavbě septiku na jeho pozemku bylo zjištěno jiné podloží, než jaké předpokládal projektant dodatečně povolované stavby. Toto tvrzení žalobce navíc ničím nepodložil a poprvé jej uplatnil teprve v žalobě, tj. opožděně.

[6] K případné budoucí hypotetické finanční odpovědnosti za škody způsobené sesuvem půdy krajský soud uvedl, že se mýjí s předmětem řízení, a proto se touto otázkou nezabýval. Krajský soud se rovněž nezabýval ani námitkami uvedenými v odvolání a v dalších listinách, na které žalobce odkazoval, neboť takovýto obecný odkaz nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod. Obdobně krajský soud přistoupil i k námitkám, které žalobce poprvé uplatnil až při ústním jednání.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření k ní a replika žalobce

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že napadený rozsudek není v souladu se zákonem, spočívá ve vadném posouzení věci a některé závěry krajského soudu podle něj nemají oporu ve spisu.

[8] Stěžovatel nejprve namítá, že v projektové dokumentaci přiložené k žádosti o vydání společného rozhodnutí ke stavbě rodinného domu není zmínka o provedení zářezu v terénu za účelem vybudování opěrné gabionové zdi. Stavební úřad se rovněž měl v řízení ukončeném vydáním společného rozhodnutí ze dne 28. 8. 2017, č. j. 2017/1178/SV-MUZB-5 (dále též jen „společné rozhodnutí“) podle stěžovatele dopustit nesprávného úředního postupu, neboť stěžovatel nebyl společně se svou manželkou označen za účastníka řízení. Stavbou rodinného domu a opěrné zdi přitom budou dotčena jeho vlastnická práva.

[9] Stavebnímu úřadu dále vytkl, že mu byla známa stavba opěrné zdi v rozporu se schválenou projektovou dokumentací ke stavbě rodinného domu, avšak zůstával v dané věci nečinný. Byla tak zrealizována stavba zcela jiná, navíc v rozporu s územně plánovací dokumentací obce Kosov. Dále namítal, že následně bylo stavebním úřadem rozděleno řízení na dvě samostatná (na stavbu rodinného domu a na stavbu opěrné zdi), ačkoliv tyto dvě stavby spolu funkčně souvisí. Tento krok způsobil procesní nepřehlednost, přičemž stavební úřad se nemohl tímto postupem vyhnout posouzení spolu vzájemně souvisejících staveb.

[10] Krajský soud se podle stěžovatele ani nezabýval otázkou nezákonnosti samotného vedení řízení o dodatečném povolení stavby pro jeho nesprávně vymezený předmět, jakož i zda dané řízení mělo být vedeno samostatně nebo posuzováno společně se stavbou celého rodinného domu. Z takto zahájeného řízení o dodatečném stavebním povolení jsou podle něj zcela zřejmé prvky libovůle a obcházení účelu zákona. Stavební úřad měl totiž v souladu se zákonem nejprve zahájit řízení o odstranění celé stavby rodinného domu, který nebyl proveden v souladu se schválenou projektovou dokumentací. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v případě dodatečného povolení stavby se jedná o řízení o žádosti. Žádost o dodatečné povolení stavby by pak měla být posuzována komplexně, nikoliv pouze k části

stavby. V dané věci tak byla vydána dvě rozdílná rozhodnutí (společné rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu v nyní posuzované věci), která si navzájem odporují.

[11] Stěžovatel dále poukázal na rozsudek ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011 - 117, v němž Nejvyšší správní soud shledal nezákonným postup stavebního úřadu, pokud posuzuje z věcného hlediska odděleně nepovolené stavby nebo jejich části, které spolu funkčně souvisí. Proto je řízení o souvisejících stavebách podle stěžovatele třeba spojovat. Správní soud se tak nemůže „procesní parcelací“ vyhnout posouzení souvisejících staveb jako celku. Správnímu orgánu dále vytkl, že odmítl provést navrhovaný inženýrskogeologický a hydrogeologický průzkum. Stěžovatel taktéž namítal, že se krajský soud nezabýval povinností stavebnice prokázat, že dodatečně prováděná stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, územně plánovací dokumentaci a zda byla její povinnost řádně splněna.

[12] Rovněž má za to, že stavební úřad měl řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavit, neboť nebyly doloženy všechny požadované podklady v termínu do 30. 7. 2018, jak bylo uvedeno ve výzvě ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2018/539/SV-MUZZ-2.

[13] K samotnému statickému posouzení stěžovatel uvedl, že skutečná skladba podloží nebyla zjišťována a neodpovídá úvahám statika při stanovení únosnosti podloží. Statický posudek podle stěžovatele neobsahuje relevantní údaje, z nichž autorizovaná osoba vycházela při stanovení uváděných výpočtových hodnot. Ze statického posouzení ani nevyplývá, jakými úvahami se statik řídil při konstatování, že opěrná stěna mechanicky neovlivní objekty ve svém okolí. Má tak za to, že bude nutno provést nové statické posouzení a inženýrskogeologický průzkum dané lokality. Původní statický posudek totiž vychází z velmi nepřesného podkladového materiálu. Z materiálu ani nevyplývá provedení komplexního statického posouzení, v němž musí být podle názoru stěžovatele výslovně řečeno, že zajišťovaný svažitý terén není ovlivněn sesouváním. Stěžovatel tak namítá, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce ohledně předpokládané únosnosti základové spáry gabionové zdi, neboť nebylo vzato v potaz skutečné složení podloží dané lokality, které by bylo zjištěno za pomoci inženýrskogeologického průzkumu.

[14] V poslední námitce stěžovatel upozorňuje, že pro účely vydání rozhodnutí ve stavebním řízení je rozhodný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo přitom vydáno v rozporu s účinnou územně plánovací dokumentací, konkrétně se změnou č. 2 územního plánu obce Kosov (vymezeno dle stavu v katastru nemovitostí ke dni 19. 11. 2019). Na podporu své argumentace přiložil ke své kasační stížnosti část této změny územního plánu.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedl, že předmětem nyní posuzované věci není stavba rodinného domu. Dále upozornil, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno dne 26. 3. 2018 a není tak pravdou, že by stavební úřad záměrně rozdělil stavbu do dvou řízení, aby se vyhnul komplexnímu posouzení. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že žádost stavebnice obsahovala potřebné náležitosti a poskytovala dostatečný podklad pro řádné posouzení stavby. Předmětná stavba dle žalovaného splňovala požadavky stanovené v § 129 odst. 3 stavebního zákona; dle závazného stanoviska ze dne 15. 8. 2018 byla opěrná zeď v souladu s politikou územního

pokračování

rozvoje a územně plánovací dokumentací. Stavební úřad zároveň během řízení respektoval procesní práva jeho jednotlivých účastníků. Ohledně námitek vztahujících se ke statickému posudku odkázal na závěry učiněné krajským soudem, především že ze stěžovatelových námitek nevyplyvá důvodná pochybnost o správnosti stavebníci předložené dokumentace. Stěžovatel na podporu svého tvrzení nedoložil ani žádné relevantní podklady.

[16] Stavebnice ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že otázka účastenství stěžovatele ve společném řízení (stavba rodinného domu) se týkala jiného řízení a nijak nesouvisí s nyní posuzovanou věcí. K ostatním námitkám týkajícím se vedení společného řízení uvedla, že z nich není zřejmé, jak tyto skutečnosti souvisí s napadeným rozsudkem. K námitce „rozdělení“ stavby do dvou samostatných řízení odkázala na § 129 stavebního zákona s tím, že daný postup byl v souladu se zákonem. V případě námítky týkající se nesprávného vymezení předmětu řízení uvedla, že byla poprvé uplatněna až v kasační stížnosti. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 18/2011 - 117 nepovažuje za nyní posuzovanou věc za přílehlavý.

[17] Stavebnice nesouhlasí se stěžovatelem, že v dané věci byla aplikována mírnější kritéria, jak uvádí stěžovatel. Stavebnice naopak splnila všechny podmínky stanovené zákonem pro dodatečné povolení stavby. Ohledně neprovedení inženýrskogeologického a hydrogeologického průzkumu má za to, že je stavební úřad neměl povinnost provést, neboť mu to zákon neukládá. Žalobce namísto toho nepředložil žádné důkazy, které by měly podpořit jeho závěry a ze kterých by vyplývala důvodná pochybnost o správnosti doložené dokumentace. Na závěr uvedla, že stavba opěrné zídky byla v souladu s územním plánem obce a rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno na základě kladného stanoviska dotčeného orgánu. Tato námitka byla navíc poprvé uplatněna až v kasační stížnosti.

[18] Stěžovatel ve své replice namítá rozpor společného rozhodnutí s územně plánovací dokumentací. Upozorňuje na skutečnost, že dne 18. 12. 2017 byla stavebním úřadem provedena kontrolní prohlídka stavby, při které musela být správnímu orgánu známa skutečná skladba podloží. Rozpor projektové dokumentace a statického posudku se skutečným stavem tak byl zcela zřejmý. Stěžovatel poté ve své replice opakuje své již dříve uvedené argumenty o nesprávnosti statického posudku, o nutnosti provést inženýrskogeologický průzkum a o nezákonnosti odděleného posuzování jednotlivých staveb. Ke své replice přiložil dvě fotografie stavby rodinného domu stavebnice a opěrné zdi.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Než Nejvyšší správní soud přistoupí k vypořádávání jednotlivých kasačních námitek, považuje za nutné na úvod zdůraznit, že podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí soudu ve správním soudnictví,

jímž se účastník řízení domáhá jeho zrušení. Z tohoto ustanovení vyplývá, že úkolem kasačního soudu je v řízení o kasační stížnosti přezkum rozhodnutí krajského soudu. Nutným předpokladem pro posouzení uplatněné argumentace jako přípustné kasační námitky je proto zpochybnění závěrů krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63). Úkolem kasačního soudu ovšem není posouzení námitek nesoucích se v obecném duchu, v nichž se stěžovatel domáhá svých práv, ani opakovaný přezkum rozhodnutí správního orgánu. Naopak smyslem kasačního řízení je umožnit kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu.

[22] Část stěžovatelovy argumentace je přitom pouhým zopakováním jeho předchozích námitek, které již dříve uplatňoval v rámci probíhajícího správního řízení a následně v podané žalobě. Stěžovatel v nich nijak nereaguje na závěry učiněné krajským soudem. Takovými námitkami se proto Nejvyšší správní soud nebude zabývat, neboť jsou nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. To se týká především námitek směřujících proti správnosti statického posudku a skladbě podloží pod dodatečně povolovanou stavbou. Stěžovatel ve svých námitkách totiž vůbec nereagoval na závěry krajského soudu, v nichž soud konstatoval, že nedostal povinnosti svá tvrzení dostatečným způsobem odůvodnit a prokázat, např. odborným vyjádřením. Krajský soud dále v odst. 13 a 14 napadeného rozsudku stěžovateli vysvětlil, že stavební úřad nerozdělil původní řízení na dvě samostatná řízení, nýbrž řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno na žádost stavebnice. Na jeho zahájení nemělo vliv probíhající řízení o vydání společného rozhodnutí ve věci stavby rodinného domu. Nejvyšší správní soud se proto bude dále touto námitkou zabývat pouze z hlediska namítané nepřezkoumatelnosti, nikoliv již věcně.

[23] Nejvyšší správní soud rovněž upozorňuje, že předmětem nyní projednávané věci je rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení opěrné zdi, nikoliv společné povolení týkající se stavby rodinného domu. Proto se kasační soud nebude zabývat ani námitkami směřujícími do tohoto řízení. Ostatně tuto věc již Nejvyšší správní soud řešil v rozsudku ze dne 2. 12. 2020, č. j. 1 As 291/2020 - 28, byť ji posuzoval pouze z hlediska opožděnosti podaného odvolání stěžovatele. Předmětem této věci není ani předchozí nečinnost stavebního úřadu při stavbě opěrné zdi v rozporu se schválenou projektovou dokumentací. Ačkoliv je řízení o dodatečném povolení stavby „vlozeno“ do řízení o odstranění nepovolené stavby a do jisté míry je s ním svázáno, a má tak vůči němu akcesorickou povahu (srov. již dříve zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 18/2011 - 117), stále se jedná o dvě samostatná řízení a není tak v tomto řízení možné namítat, že předmět řízení o odstranění stavby měl být vymezen širěji.

[24] Kasační soud dále upozorňuje, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou nepřípustné takové kasační námitky, které se opírají o důvody, jež stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V těchto námitkách totiž logicky bude absentovat jakákoliv polemika se závěry krajského soudu, který se k nim nemohl vyjádřit. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud nebude zabývat pozdě uplatněnou námitkou, že stavební úřad měl řízení o dodatečném povolení stavby podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavit, jelikož některé doklady byly doloženy až po výzvu stanovené lhůtě. Nepřípustná je i námitka stěžovatele, že napadené rozhodnutí je v rozporu s územním plánem obce. Stěžovatel sice v žalobě dosti neurčitě upozorňoval na rozpor projektové dokumentace s územním plánem obce, ale pouze ve vztahu ke skladbě podloží. Nerozporoval však již vymezení zastavitelných ploch a podmínky jejich využití, jak to činí

pokračování

v kasační stížnosti. Stěžovatel navíc odkazuje na stav ke dni 19. 11. 2019, tedy na dobu, která nastala až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. Takováto časová souvislost již tak nemá s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. pro nyní posuzovanou věc žádný právní význam.

[25] Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu přípustných kasačních námitek nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Platí totiž, že v případě zjištění vad podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit. Nutno podotknout, že k těmto vadám Nejvyšší správní soud přihlíží podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti, tedy i nad rámec uplatněných kasačních námitek.

[26] Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. např. rozsudky ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

[27] Nutno podotknout, že žaloba je značně nepřehledná a stěžovatel v ní obsáhle opakuje informace již dříve vyřčené či vyplývající ze správního spisu. Místy proto není zřejmé, zda se jedná o pouhou rekapitulaci dřívějších tvrzení, nebo o vznesenou žalobní námitku. Tato situace se ostatně opakuje i v případě kasační stížnosti a na první pohled je zřejmé (všechny podání stěžovatele jsou psány na psacím stroji), že ji stěžovatel zpracovával primárně sám, bez pomoci své advokátky. Přitom právě povinné zastoupení advokátem má v řízení o kasační stížnosti zajistit, aby byla vedena odborná právní polemika se závěry učiněnými krajským soudem v napadeném rozhodnutí. Za situace, kdy byla žaloba takto obtížně přehledná, nelze krajskému soudu vytýkat, že se zabýval pouze námitkami, které z podané žaloby jasně vyplývaly. Kasační soud tak dospívá k závěru, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně zabýval všemi základními a pro věc podstatnými žalobními námitkami stěžovatele a v dostatečném rozsahu je vypořádal. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jak krajský soud ve věci rozhodl, z jeho odůvodnění vyplývá, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, či ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30).

[28] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud v následujících odstavcích podrobně vysvětlí, proč spatřuje krajským soudem učiněné závěry (a stěžovatelem výslovně napadené) za dostatečné, a tudíž přezkoumatelné.

[29] Stěžovatel konkrétně namítá, že se krajský soud dostatečně nezabýval otázkou nezákonnosti samotného vedení řízení o dodatečném povolení stavby pro jeho nesprávně vymezený předmět. Jak již bylo uvedeno v odst. [22] tohoto rozsudku, na tuto námitku krajský soud dostatečným způsobem reagoval v odst. 13 a 14 odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovateli v nich vysvětlil, že předmět řízení o dodatečném povolení stavby je

vymezen právě žádostí samotné stavebnice, a stavební úřad nemá jinou možnost než žádost v takto vymezeném rozsahu projednat. Krajský soud zároveň uvedl, že na zahájení daného řízení o dodatečném povolení stavby nemá vliv právní moc nebo zákonnost rozhodnutí o povolení stavby rodinného domu.

[30] Krajský soud se dále podle názoru stěžovatele nezabýval povinností stavebnice prokázat, že dodatečně prováděná stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, územně plánovací dokumentací a také tím, zda byla její povinnost řádně splněna. Krajský soud se v odst. 17 a 18 odůvodnění napadeného rozsudku zabýval projektovou dokumentací, statickým posudkem a shrnul relevantní informace, které z těchto dokumentů vyplývají. V odst. 22 odůvodnění napadeného rozsudku se následně zabýval postavením autorizované osoby a projektanta stavby. Dále zdůraznil, že povinnost zjistit stav věci bez důvodných povinností tíží především správní orgán a v odst. 25 napadeného rozsudku následně uzavřel, že statický posudek obsahuje podrobné výpočty a vyjadřuje se i k vlivu stavby opěrné zdi na okolní nemovitosti. Žalovaný tak dle krajského soudu správně při svém rozhodování vycházel ze stavebnicí předložených dokladů. Nejvyšší správní soud v této souvislosti taktéž dodává, že stěžovatel ve své žalobě nenamítal, že stavba je v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu a územně plánovací dokumentací. Ve své žalobě se totiž zaměřil pouze na správnost statického posudku, zjištění skutečného složení podloží pod prováděnou stavbou a komplexní posouzení všech relevantních staveb.

[31] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že se krajský soud dostatečně vypořádal i s námitkami žalobce ohledně předpokládané únosnosti základové spáry gabionové zdi, přičemž stěžovatel požadoval zjistit skutečné složení podloží dané lokality, a to za pomoci inženýrskogeologického průzkumu. S touto námitkou se krajský soud vypořádal především v odst. 24 až 26 odůvodnění napadeného rozsudku, kde jasně uvedl, že stěžovatelovy obavy byly pouze ničím nepodložená subjektivní přesvědčení o vadnosti projektové dokumentace a statického posudku vypracovaného autorizovanou osobou, který se navíc opíral o podrobné výpočty. Z jeho tvrzení nevyplývala žádná relevantní pochybnost podpořená např. odborným vyjádřením. Na tom nemohlo podle krajského soudu nic změnit ani to, že při stavbě septiku na stěžovatelově pozemku mělo být zjištěno (avšak nijak prokázáno) jiné podloží. Z těchto závěrů krajského soudu implicitně vyplývá, že nebylo namístě provádět inženýrskogeologický a ani hydrogeologický průzkum, jak stěžovatel požadoval, neboť relevantně neodůvodnil, proč závěry uvedené v projektové dokumentaci a statickém posudku mohou být skutečně nesprávné.

[32] Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je napadený rozsudek přezkoumatelný, mohl přejít k vypořádání jediné přípustné námitky věcného charakteru. Ta se týká otázky, zda žádost o dodatečné povolení stavby opěrné zdi měla být posouzena komplexně (společně se stavbou rodinného domu).

[33] Z předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stavební úřad musí z věcného hlediska společně posuzovat odděleně nepovolené stavby nebo části stavby, které spolu funkčně či jinak souvisejí (srov. stěžovatelem zmiňovaný rozsudek č. j. 3 As 18/2011 - 117 anebo rozsudek ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36). Komplexní posouzení dodatečně povolených staveb má význam především v případě tzv. „procesní parcelace“, kdy existuje více funkčně či jinak spolu souvisejících nepovolených staveb (např. jednotlivé rodinné domy budované společně v dané lokalitě). Situace v nyní

pokračování

posuzované věci je však odlišná. Původní stavba rodinného domu s přípojkami byla stavebním úřadem povolena (nevedlo se řízení o dodatečném povolení stavby). Následná žádost o dodatečné povolení stavby opěrné zdi měla vůči původní (hlavní) stavbě akcesorickou povahu. Jejím účelem dle projektové dokumentace bylo „*vyrovnání výškových rozdílů, v mírně svažitém terénu, pro zpevněný příjezd k rodinnému domu na parcele č. XB*“. Z doplnění statického posouzení ze dne 3. 9. 2018 vypracovaného autorizovanou osobou rovněž vyplývá, že stavba opěrné zdi mechanicky neovlivňuje okolní objekty, a to jak objekty pod opěrnou zdí (pozemek stavebnice), tak ani objekty nad ní (pozemky sousedů, včetně stěžovatelova pozemku). Stěžovatel během probíhajícího správního řízení neuvedl žádnou relevantní skutečnost, která by důvodně svědčila o opaku. Tento dokument proto vzaly při svém rozhodování v potaz jak samotné správní orgány, tak i krajský soud. Takovéto posouzení stavby na své okolí, jakož i z hlediska komplexnosti, považuje rovněž Nejvyšší správní soud v daném případě a s ohledem na povahu posuzované stavby za zcela dostačující.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[35] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, ten ale náhradu nákladů nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

[36] Vzhledem k tomu, že kasační soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným odůvodňovaly; proto za použití § 120 s. ř. s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu